

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Simple Progress s. r. o.**, sídlem Hybernská 1012, Praha 1, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. MSK 167405/2018, sp. zn. DSH/33817/2018/Sru, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2020, č. j. 18 A 23/2019 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Ostravy rozhodnutím ze dne 29. 10. 2018 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což jí uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, čímž porušila svou povinnost dle § 10 odst. 3 tohoto zákona. Nezjištěný řidič vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelkou, totiž dne 27. 9. 2017 v 16:42 hodin v katastru obce Klimkovice, km 347 dálnice D1, v tunelovém tubusu, kde je dopravním značením B 20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, tuto rychlost překročil a jel rychlostí nejméně 105

km/h. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a přistoupil pouze k formulační změně výroku, do něhož doplnil, že k překročení rychlosti došlo mimo obec.

[2] Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného. Důvodnými neshledal ani námitky, že správní orgán neprokázal umístění dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h v předmětném úseku dálnice a že případné umístění této dopravní značky by bylo v rozporu s právními předpisy, neboť žalobkyni se na úřední desce příslušného silničního správního úřadu nepodařilo dohledat žádné opatření obecné povahy, kterou by byla tato úprava provozu stanovena. Krajský soud uvedl, že součástí správního spisu je i fotografie dopravního značení B 20a omezující v daném úseku nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h. Na tomto základě krajský soud uzavřel, že stejně jako správní orgány nemá pochybnost o tomto omezení dovolené rychlosti.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný.

[4] Podle stěžovatelky se krajský soud nevyjádřil k její žalobní námitce, že v předmětném úseku nemohla být rychlost omezena dopravní značkou B 20a na 80 km/h, neboť neexistuje žádné opatření obecné povahy, které by takovou dopravní značku stanovovalo. Proces přijímání dopravních značek je přitom upraven zákonem o silničním provozu i zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle nichž je nutno zveřejnit záměr vydání opatření obecné povahy na úřední desce, následuje prostor pro vyjádření, kdokoli pak může proti vydání opatření obecné povahy brojit návrhem na jeho zrušení dle soudního řádu správního. Zákonodárce totiž – oproti dřívější právní úpravě, ke které se vztahuje existující judikatura k této otázce – usoudil, že není možné, aby správci komunikací, resp. příslušné silniční správní orgány, umísťovali dopravní značky na základě svévole či libovůle, ale lze tak učinit jen na základě řádného, zákonného procesu. Ústavní soud opakovaně judikoval, že z bezpráví právo nevzniká. Byť účastníci silničního provozu jsou povinni se dopravními značkami řídit bez ohledu na svůj názor o legalitě umístění dopravní značky, je na straně druhé v demokratickém právním státě nepřijatelné, aby byl jednotlivec trestán za nesplnění povinnosti, která mu byla uložena nezákonně. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že žalovaný nepopíral její tvrzení, že žádné opatření obecné povahy k umístění dopravní značky vydáno nebylo, a jde tak o nesporné tvrzení. Krajský soud se pak ve svém rozhodnutí zabývá jen tím, že na daném místě byla dopravní značka fakticky umístěna, ale ani obecně se nevěnuje otázce namítnuté nezákonnosti jejího umístění.

[5] Žalovaný nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[7] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Stěžovatelka v žalobě namítala, že dopravní značení B 20a nebylo v dotčeném úseku vůbec umístěno, a pokud by bylo umístěno, došlo by k tomu nezákonně. Krajský soud odkázal na podklady ve správním spise, z nichž plyne, že dopravní značka se v daném místě nacházela, a na tomto základě shledal, že v daném úseku byla omezena nejvyšší dovolená rychlost. Úvaze krajského soudu je třeba rozumět tak, že v situaci, kdy bylo prokázáno, že se dopravní značení na předmětném místě nacházelo, se uplatnilo jím stanovené omezení nejvyšší dovolené rychlosti, a to bez ohledu na zákonnost umístění dopravní značky.

[9] Toto právní posouzení je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dopravnímu značení, které má povahu opatření obecné povahy, v řízení o přestupku a v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku svědčí – tak jako jiným aktům veřejné moci – presumpce správnosti. Soudní ochrany proti němu je možné se domáhat výlučně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83; rozsudek ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014 - 40, bod 29; rozsudek ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 81/2017 - 33, bod 14). V případě, že by byla tato žaloba úspěšná a ke zrušení daného opatření obecné povahy by došlo s účinky *ex tunc*, tedy tak, aby se zrušení vztahovalo již ke dni spáchání přestupku, promítlo by se to i do řízení o přestupku, respektive řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 293/2017 - 26). Ústavní soud neshledal v této judikatuře žádný ústavněprávní deficit (usnesení sp. zn. III. ÚS 1728/18 ze dne 11. 9. 2018). I v situaci, kdy je zpochybňována řádnost procesního postupu, který vyústil v umístění dopravní značky, je třeba se soudní ochrany domáhat v řízení o zrušení opatření obecné povahy (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 AOs 3/2013 - 33, č. 3005/2014 Sb. NSS, týkající se přezkumu odstranění dopravní značky, aniž by formálně došlo ke změně opatření obecné povahy). Tímto způsobem bylo třeba uplatnit i výhradu týkající se zákonnosti umístění dopravní značky v posuzovaném případě.

[10] Byť si lze představit i obsáhlejší reakci na námitku stěžovatelky, absence podrobnějšího odůvodnění nedosahuje míry, která by zakládala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Vzhledem k výše uvedenému není námitka nezákonného umístění dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy pro posouzení věci relevantní. Ani podrobnější vypořádání této námitky by nemohlo přinést stěžovatelce procesní úspěch. Za této situace tak způsob, jakým krajský soud reagoval na námitku stěžovatelky, nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 - 32, body 14–21; či rozsudek ze dne 29. 4. 2021, č. j. 8 Afs 128/2019 - 78, bod 21).

[11] Zbývá dodat, že k argumentaci směřované proti zveřejňování údajů stěžovatelky a zástupce stěžovatelky se Nejvyšší správní soud nevyjadřoval, neboť se nejednalo o kasační námitky.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti

žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu